

פרס ויפן

"ויהי", סינסתזיה (31.7, ז'ראר בכר)

לא רק כדים עשו הפרסים, גם כלי-נגינה. את הקמנצ'ה, למשל. מופע המחול "ויהי" של צמד הרקדנים נטע ויגודזקי ורונן יצחקי מלווה בנגינתו הקסומה של מארק אליהו בקמנצ'ה. "קסומה" אינו משמש כאן כסופרלטיב ריק מתוכן. הנגינה של אליהו יחד עם איכויותיו המיוחדות של הכלי מבצעים מעשה "קסם" של ממש. מי שהתמסר לאפלה ששררה באולם בז'ראר בכר ועצם לרגע את עיניו יכול היה לשמוע תזמורת שלמה מצלצלת מן הקשת הפורטת על הקמנצ'ה. כמו הקומי פוזיציה המוזיקלית שנוגנה במופע, שפרצה את מחסום העץ והמיתרים של הכלי, גם המחול של ויגודזקי ויצחקי, צמד הנקרא סינסתזיה ולא בכדי, מנסה ליצור חוויה טוטלית שאינה מכירה בקווים המפרידים בין צליל לתנועה.

"ויהי" נוצר בהשראת שיריו של המשורר הסופי ג'לאל אדין רומי. ההשפעה של הריקוד הסופי הסחרחר אכן מורגשת, אולם נראה שדווקא הבוטו (סגנון ריקוד יפני מודרני) השפיע יותר על הרקדנים, במיוחד בחלקו הראשון של המופע. מעניין היה להשוות בין ריקודו של היפני ג'ין וקאבאישי, רקדן הבוטו שפתח את המופע, לריקודם של ויגודזקי ויצחקי. הריקוד של וקאבאישי מקצועי, מדויק, חמור, חמור עד זוב דם (כפשוטו). ריקודו של הצמד מרכך את הנוקשות של הבוטו ומכניס בו, לצד האימה והזעקה, נגיעות של חום, של אינטימיות. בקטע שהוא אולי שיאו של המופע הופך הצמד לגוף אחד, המחולל בהרמוניה בין כתמי האור שעל הבמה. התנועה מואטת, ראש נחבא בראש, וזכרון חבטת הגוף ברצפה הנוקשה נמוג אל תוך הצלילים הקסומים.